

[Lone Dybkjær]

Når det er sagt, vil jeg også godt sige, at vi er enige i, at der er nogle problemer på hospitaler, på sociale døgninstitutioner og i visse tilfælde også på skoleområdet – her tænker jeg navnlig på lejrskolerne – hvor arbejdsmiljøloven i kombination med overenskomsterne har ført til, at det går ud over patienter og klienter og elever. Derfor er der ting, der skal laves om.

Det er ikke vores hensigt, sådan som det har været nævnt i debatten, at man ikke skal have en målsætning om, at der skal være en 40 timers arbejdsuge og den slags ting, men det skal være under nogle andre og mere rimelige arbejdsvilkår end i dag – både for dem, der er i arbejde, og for dem, der er underlagt dem, der er i arbejde, altså patienter, klienter og elever.

Her vil jeg godt sige til den socialdemokratiske ordfører, at jeg synes alligevel, det er fantastisk, at den socialdemokratiske ordfører kan sige, at der ikke har været nogen anledning til at kritisere nogen ting. Det er altså fuldstændig at lukke øjnene for den kritik, der rent faktisk har været. Men endnu mere fantastisk forekommer det mig, at den socialdemokratiske ordfører kan sige, at man ikke har brugt arbejdsmiljøreglerne som løftestang i forbindelse med overenskomsterne. Jeg synes til gengæld, det er rart at høre, at det ville socialdemokratiet naturligvis ikke have accepteret, hvis det var tilfældet. Hvad i himlens navn foregår der i den socialdemokratiske gruppe, når man kan sige den slags ting? Naturligvis er disse regler brugt i forbindelse med overenskomsterne. Hvis man har et magtmiddel, bruges det naturligvis i forbindelse med overenskomsterne. Det er det, man for så vidt har både overenskomster og fagforeninger til. Lad os dog ikke lukke øjnene for det. Det er en underlig hul tale. Spørgsmålet er bare, om den ene gruppe har fået for stort et magtmiddel.

Min konklusion er altså, at vi kan ikke give en generel dispensation, men vi vil gerne se på nogle konkrete områder, når der er tilstrækkelig dokumentation, og når vi klart kan se, hvor der rent faktisk er tale om arbejdsmiljøreglerne, og hvor der er tale om overenskomsterne, og hvordan de rent faktisk kommer til at spille sammen inden for de områder, vi kommer til at se på. Det skulle trods alt ikke føre til, at der endnu en gang blev skabt en løftestang.

Dohrmann (FP):

Der er allerede nævnt flere situationer, hvoraf det er fremgået, at de nuværende hviletidsbestemmelser virker helt afsindige. Jeg mener, at hele ordningen faktisk er forrykt, den burde aldrig have været gennemført. Vi har set, hvordan socialpædagoger og skolelærere m.fl. er de første til at slå til lyd for, at det er noget, man endelig skal bevare. De samme personer har ikke undslået sig for, selv om de har måttet afbryde et møde i en forældrekræds eller andre steder, bagefter at gå ned og undervise på en aftenskole, hvor de fik ekstrabetaling for det.

Derfor kan jeg give min fulde tilslutning til det foreliggende lovforslag.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

VS kan kun se dette lovforslag som noget, der ligger i direkte forlængelse af det, vi talte om den anden dag, nemlig arbejdstidssmidiggørelse og fleksibilitet. En fleksibilitet, der nu er gået så vidt, at lønarbejderne i fleksibilitetsens hellige navn skal kunne arbejde stort set hele døgnet rundt uden hviletid. Som det siges lige ud i bemærkningerne: »Såfremt bemyndigelsen udnyttes fuldt ud af arbejdsministeren . . . vil dette indebære, at den pågældende gruppe ikke længere er omfattet af reglerne om hviletid og fridøgn.«

En af de grupper, der nævnes, er lægerne. Det siges i bemærkningerne, at man har kunnet konstatere betydelige administrative vanskeligheder som følge af den atypiske arbejdstilrettelæggelse på især sygehusene og døgninstitutionerne. Men hvad er det for nogle administrative besværligheder og vanskeligheder? Det er klart, at til at begynde med kan det have været besværligt at arbejde med et andet arbejdstidsregelkompleks end det, man er vant til. Men der kan da højst have været tale om overgangsproblemer. Efter min mening er hele argumentationen om lægerne en nedskæringsargumentation. Der sker stadig en stor eksport af danske læger til Sverige, og der er 400 arbejdsløse læger i øjeblikket, så der er nok læger at forbruge af i vagttilrettelæggelsen. Hvis der for gjorde Amtsrådsforeningen så eksempelvis i 1983 ikke tilløb til at opsiges den arbejdsmiljøaftale, der var indgået mellem Yngre Læger og Amtsrådsforeningen i 1981, og som nu er uopsige-